

Sygn. akt: I C 27/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 07 listopada 2018 r.

Sąd Rejonowy w Lidzbarku Warmińskim I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Agnieszka Pręcerek
Protokolant:	p.o. sekretarza sądowego Aleksandra Sauk

po rozpoznaniu w dniu 24 października 2018 r. w Lidzbarku Warmińskim na rozprawie

sprawy z powództwa M. W.

przeciwko B. (...) z siedzibą w R. działającej w Polsce przez (...) SE Spółkę (...) Oddział w Polsce z siedzibą w W.

o zapłatę

- zasądza od pozwanego B. (...) z siedzibą w R. działającej w Polsce przez (...) SE Spółkę (...) Oddział w Polsce z siedzibą w W. na rzecz powoda M. W. kwotę (...) zł (...) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia (...) r. do dnia do dnia zapłaty;
- oddala powództwo w pozostałym zakresie;
- zasądza od pozwanego B. (...) z siedzibą w R. działającej w Polsce przez (...) SE Spółkę (...) Oddział w Polsce z siedzibą w W. na rzecz powoda M. W. kwotę (...) tytułem zwrotu kosztów procesu;
- nakazuje pobrać na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w L. W. od powoda M. W. kwotę (...), a od pozwanego B. (...) z siedzibą w R. działającej w Polsce przez (...) SE Spółkę (...) Oddział w Polsce z siedzibą w W. kwotę (...) tytułem zwrotu kosztów sądowych.

SSR Agnieszka Pręcerek

Sygn. akt I C 27/17

UZASADNIENIE

Powód M. W. wniósł o zasądzenie od pozwanego B. (...) z siedziba w R. spółka europejska Oddział w Polsce w W. (zwanego dalej B. (...)) kwoty (...) zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia (...) r. do dnia zapłaty oraz zasądzenie koszty procesu.

W uzasadnieniu wskazał, że pozwany ponosi odpowiedzialność za szkodę w pojeździe należącym do powodów marki V. o nr rej. (...), w skutek zdarzenia zaistniałego w dniu (...) r. Pojazd uległ uszkodzeniu, pozwany w toku postępowania likwidacyjnego wypłacił kwotę (...)zł tytułem rozliczenia szkody. Powód nie zgadzając się z wypłaconym

odszkodowaniem, po wykonaniu kosztorysu naprawy pojazdu przez rzeczoznawcę, który koszty naprawy określił na kwotę (...) zł wezwał pozwanego do zapłaty kwoty (...) zł.

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości. Pozwany przyznał, że przyjął na siebie odpowiedzialności za szkody powstałe wskutek uszkodzenia w dniu (...) r. pojazdu. jednakże neguje roszczenie co do wysokości wskazując, że wypłacił powodowi odszkodowanie, które całkowicie zlikwidowało szkodę i brak jest podstaw do dopłaty odszkodowania. Dodatkowo pozwany podniósł, że zakres szkody ujawniony w przedłożonym prywatnym kosztorysie nie pozostaje w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem wywołującym szkodę. Również zgłoszone odszkodowanie za sporządzenie prywatnej kalkulacji jest bezzasadne.

Pismem z dnia (...) r. powód rozszerzył powództwo i wniósł o zasądzenie kwoty (...) zł, która to kwota stanowi różnicę pomiędzy kosztem naprawy w kwocie (...) zł a kwotą wypłaconą pozwanemu (...) zł (tj. (...) zł) oraz koszt sporządzenia prywatnej kalkulacji i badania felgi w kwocie (...) zł.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód M. W. jest właścicielem samochodu marki V. nr rej. (...), który uległ kolizji drogowej w dniu (...) r. Sprawca zdarzenia J. K. był ubezpieczony w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w B. (...).

(okoliczności niesporne)

Powód zgłosił szkodę u pozwanego. Pozwany przeprowadził postępowanie likwidacyjne i po zapoznaniu się z zakresem uszkodzeń i kwalifikacją naprawy wydał decyzję przyznającą odszkodowanie na kwotę (...) zł.

Powód nie zgadzając się z decyzją B. (...) zlecił prywatnemu rzeczoznawcy samochodowemu wyliczenie realnych kosztów naprawy pojazdu. Rzeczoznawca wyliczył, że koszty naprawy wynoszą (...) zł. Za prywatną kalkulację kosztów naprawy pojazdu powód zapłacił (...) zł. Ponadto w dniu (...) r. przeprowadził badanie felgi aluminiowej swojego pojazdu w Serwisie (...) w O., za które zapłacił (...) zł.

Powód zwrócił się do pozwanego o wypłatę należnego odszkodowania pismem z dnia (...) zł, tj. kwoty (...) zł tytułem zwrotu kosztów naprawy pojazdu i kwoty (...) zł tytułem zwrotu sporządzenia prywatnej kalkulacji. Pismem z dnia (...) r. pozwany poinformował powoda, iż podtrzymuje swoje stanowisko.

Na skutek zdarzenia z dnia (...) r. w pojeździe powoda uszkodzeniu uległ części kwalifikujące się do wymiany: felgi aluminiowe tylnie lewe, listwa ściany bocznej lewa, zderzak tylni, spojler zderzaka. Celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu celem przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody wynoszą (...)zł, przy zastosowaniu stawki roboczogodziny w wysokości 90 zł/rg oraz przy użyciu części oryginalnych O. Uszkodzone części pojazdu powoda były oryginalne, wcześniej nie były naprawiane. Samochód powoda nie został przywrócony do stanu sprzed szkody, albowiem powód dokonał tylko niezbędnej naprawy celem umożliwienia jazdy przedmiotowym pojazdem

(dowód: wycena szkody w pojeździe wykonana na zlecenie powoda k. 13-18; pismo pozwanego k. 10-12; badanie felgi k. 16; faktura z dnia (...) r. k. 17; faktura z dnia (...) r. k. 18; pismo pozwanego z dnia (...)r. k. 19-20; akta szkody na CD-koperta k. 172; opinia biegłego sądowego P. M. – k. 178-202, 206-214 oraz ustna opinia uzupełniająca k. 261-261 v.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w przeważającej części.

Sąd ustalił stan faktyczny na podstawie dokumentów złożonych do akt sprawy oraz znajdujących się w aktach szkody, których rzetelność i wiarygodność nie została zakwestionowana przez żadną ze stron.

Sąd oparł się również na opinii biegłego P. M., która to opinia mogła służyć czynieniu ustaleń faktycznych. Sąd uznał, że opinia biegłego P. M. była jasna i logiczna. Biegły obszernie odniósł się do stawianej tezy. Wyjaśnił swój tok rozumowania, przyjęte założenia. Sąd oparł się zatem na niej przy czynieniu ustaleń faktycznych. Jednocześnie z uwagi na fakt, iż w toku postępowania przesądowego powód zlecił sporządzenie prywatnej kalkulacji rzeczoznawcy M. P. z siedzibą w O., a w toku ustalono, iż jest to tożsama osoba co biegły M. P. zamieszkały w G., Sąd nie mógł poczynić ustaleń na podstawie tejże opinii. Dlatego w niniejszej sprawie ustalenia poczyniono na podstawie opinii biegłego sądowego P. M..

Przechodząc do wyjaśnienia podstawy prawnej dochodzonego roszczenia, wskazać należy, że stosownie do art. 822 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Zgodnie z § 2 umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, o których mowa w § 1, będące następstwem przewidzianego w umowie wypadku, który miał miejsce w okresie ubezpieczenia. Paragraf 4 cytowanego artykułu stanowi zaś, że uprawniony do odszkodowania może go dochodzić bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń.

Uzupełnieniem tej regulacji w odniesieniu do odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych są przepisy ustawy z dnia (...)r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym w Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (D.U. z 2003 r., Nr 124, poz. 1152), a w szczególności jej art. 34 ust. 1., który precyzuje, że z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia.

Odpowiedzialność sprawcy zdarzenia nie była kwestionowana, a jej podstawą był art. 435 § 2 k.c. w zw. z art. 415 k.c.

Pozwany twierdził, że okolicznością istotną przy ustalaniu wysokości należnego powodowi odszkodowania jest to, czy pojazd został naprawiony- jeżeli tak to wykazania przez nich kosztów poniesionej naprawy. Jest to stanowisko błędne. Jak słusznie stwierdził Sąd Najwyższy w uchwale z dnia (...), sygn. akt (...), roszczenie uprawnionego i odpowiadający mu obowiązek ubezpieczyciela naprawienia szkody powstają z chwilą wyrządzenia szkody, tj. z chwilą nastąpienia wypadku komunikacyjnego w razie pojawienia się przesłanek przewidzianych w art. 436 k.c. Obowiązek naprawienia szkody nie jest więc uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawić, odszkodowanie ma bowiem wyrównać uszczerbek majątkowy powstały w wyniku zdarzenia wyrządzającego szkodę, a uszczerbek taki istnieje już od chwili wyrządzenia szkody do czasu wypłacenia przez zobowiązanego sumy pieniężnej odpowiadającej wysokości szkody, ustalonej w sposób przewidziany prawem (art. 363 § 2 i art. 361 § 1 k.c.). Należy zatem wyraźnie odróżnić moment powstania obowiązku naprawienia szkody od daty ewentualnego naprawienia rzeczy (samochodu). Dla powstania odpowiedzialności gwarancyjnej ubezpieczyciela istotne znaczenie ma fakt powstania szkody, a nie fakt jej naprawienia. Fakt naprawienia rzeczy (samochodu) nie ma też znaczenia dla określenia wysokości odszkodowania ubezpieczeniowego przysługującego poszkodowanemu, ponieważ wysokość ta powinna odpowiadać kosztom wyrównania uszczerbku, który pojawił się w majątku poszkodowanego w wyniku wypadku komunikacyjnego, a więc kosztom przywrócenia pojazdowi wartości sprzed wypadku.

W tym miejscu warto zaznaczyć, iż ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika jednoznacznie, iż pojazd nie został całkowicie naprawiony, dokonano jedynie niezbędnej naprawy celem możliwości jego użytkowania przez powoda.

Celem określenia wartości kosztów naprawy pojazdu do stanu sprzed szkody powołano biegłego sądowego P. M., który w złożonej opinii wskazał jakie części pojazdu podlegają wymianie na nowe wraz z wartością tych części. Biegły dokonał przeanalizowania rynku województwa (...) pod względem stosowanych stawek za roboczogodzinę określając średnią stawkę na (...) zł. Ponadto biegły podniósł, iż nie stwierdził by w pojeździe powoda uszkodzone części były nieoryginalne lub też były wcześniej naprawiane. W ocenie biegłego w takim przypadku celem doprowadzenie

pojazdu do stanu sprzed szkody, konieczna jest wymiana części na nowe oryginalne. W ocenie biegłego naprawa pojazdu przy użyciu części innej klasy, niż części uszkodzone jest nieprawidłowa, gdyż zastosowanie zamienników o oznaczeniach Q,P,PJ i innych niesie ryzyko wystąpienia problemów montażowych, a w szczególności spasowania ich z innymi częściami. Ponadto biegły wyjaśnił, że parametry techniczne i konstrukcja tego typu zamienników części, a w szczególności jakość i trwałość tych części odbiega od parametrów części oryginalnych.

Sąd w całości podziela pogląd i wnioski biegłego.

Warto podnieść, iż za utrwalone w orzecznictwie Sądu Najwyższego należy uznać stanowisko, że dla ustalenia pojęcia szkody ubezpieczeniowej należy sięgać do odpowiednich regulacji zawartych w kodeksie cywilnym (zob. uchwały z dnia (...), nie publ.). W powołanych orzeczeniach Sąd Najwyższy podkreślił, że nie ma różnicy w pojęciu szkody w rozumieniu przepisów prawa cywilnego i prawa ubezpieczeniowego, gdyż w obu wypadkach chodzi o utratę lub zmniejszenie aktywów bądź powstanie lub zwiększenie pasywów osoby poszkodowanej. Sąd Najwyższy dodatkowo podniósł, że do odszkodowania ubezpieczeniowego przy ubezpieczeniu odpowiedzialności cywilnej znajduje zastosowanie zasada pełnego odszkodowania. Sąd Najwyższy podkreślił, że w takim rozumieniu szkodę ujmuje przepis art. 361 § 1 k.c. Powstaje więc konieczność sięgnięcia do ogólnych reguł k.c. odnoszących się do zakresu odszkodowania, w szczególności do art. 361 k.c. Przepis ten wprowadza zasadę pełnego odszkodowania, ale jednocześnie należy z niego wyprowadzać zakaz przyznawania odszkodowania przewyższającego wysokość faktycznie poniesionej szkody.

Podobne stanowisko wyrażane jest w doktrynie, w której również podkreśla się, że pojęciowa identyczność szkody w prawie ubezpieczeniowym i prawie cywilnym powoduje, iż przy ustalaniu szkody przy ubezpieczeniu odpowiedzialności cywilnej można kierować się ogólnymi zasadami przyznawania odszkodowania. Szkada majątkowa to różnica między stanem majątkowym poszkodowanego, który powstał po nastąpieniu zdarzenia powodującego uszczerbek, a stanem jaki by istniał, gdyby to zdarzenie nie nastąpiło. A zatem skoro koszt naprawy pojazdu celem przywrócenia go do stanu sprzed szkody wynosi (...) zł, a pozwany wypłacił powodowi kwotę (...) zł za zasadnym jest zasądzenie pozostałej kwoty tytułem odszkodowania w wysokości (...) zł.

Przechodząc do roszczenia odszkodowawczego z tytułu poniesionych przez powoda kosztów prywatnych kalkulacji co do kosztów naprawy oraz sprawdzenia możliwości naprawy felg aluminiowych w pojeździe powoda w ocenie Sądu roszczenie to również zasługuje na uwzględnienie. Powód przedłożył dowód poniesienia z tego tytułów kosztów w łącznej wysokości (...) zł (w tym za prywatną kalkulację kosztów naprawy pojazdu (...) zł, zaś (...) zł za badanie felgi). Sąd w tym zakresie oparł się na dokumentach, tj. przedłożonych do pozwu fakturach. Zważenia wymaga, iż w doktrynie i orzecznictwie nie budzi wątpliwości, że koszty i wydatki poniesione w związku ze zdarzeniem wyrządzającym szkodę mogą być uznane za jedną z postaci szkody rzeczywistej. W piśmiennictwie podkreśla się, że pojęcie szkody obejmuje w szczególności wydatki poniesione w następstwie zdarzenia wywołującego szkodę. Uzasadnienie objęcia wydatków i kosztów pojęciem szkody, według stanowiska doktryny, wynika z obowiązującej na gruncie prawa polskiego koncepcji szkody różnicowej, zgodnie z którą szkodę stanowi różnica między stanem majątku poszkodowanego, który powstał po nastąpieniu zdarzenia powodującego uszczerbek, a stanem jaki by istniał, gdyby to zdarzenie nie nastąpiło. Na gruncie niniejszej sprawy powód skorzystał z prywatnej opinii celem określenia kosztów naprawy pojazdu w wyniku zdarzenia z dnia (...) r. oraz ustalenia czy uszkodzone felgi nadają się do naprawy.

W ocenie Sądu koszt poniesionej przez powoda opinii niezależnego rzeczoznawcy w postępowaniu przesądowym oraz koszt badania uszkodzonego elementu pojazdu jest objęty odszkodowaniem przysługującym od ubezpieczyciela z OC i jest związany ze zdarzeniem wywołującym szkodę (por. Uchwała Sądu Najwyższego z dnia (...) roku, sygn. (...)).

W świetle powyższych okoliczności, Sąd uznał, że należało powództwo uwzględnić co do części w wysokości (...) zł (tj. kwotę (...) zł koszty naprawy pojazdu i (...)zł koszty prywatnych kalkulacji i badań) - pkt 1 wyroku.

W pozostałym zakresie Sąd powództwo oddalił – pkt 2.

Odnosząc się do daty wymagalności roszczenia odsetkowego, wskazać należy, że termin spełnienia świadczenia przez zakład ubezpieczeń (niezależnie od tego czy jest to zadośćuczynienie, czy odszkodowanie), z upływem którego aktualizuje się możliwość żądania odsetek karnych, jest jednoznacznie określony w przepisach (art. 817 § 1 i 2 k.c. w odniesieniu do zadośćuczynienia, art. 14 ust. 1 i 2 ustawy z dnia (...)r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (D.U. Nr 124, poz. 1152 ze zm.) w odniesieniu do odszkodowania). Nie jest powiązany z datą wyrokowania (tak też Sąd Najwyższy w wyroku z dnia (...)), ale jest oznaczony w dniach. Podkreślić przy tym należy, że spełnienie świadczenia w terminie późniejszym niż 30 dni może być usprawiedliwione jedynie wówczas, gdy ubezpieczyciel powoła się na istnienie przeszkód w postaci niemożliwości wyjaśnienia okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności albo wysokości świadczenia, mimo działań podejmowanych ze szczególną starannością (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia (...)).

W niniejszej sprawie ubezpieczyciel nie powołał się na przeszkody w ustaleniu wysokości odszkodowania, a o ich istnieniu nie świadczą dokumenty zgromadzone w toku postępowania likwidacyjnego. Szkoda została zgłoszona w dniu (...)r. (okoliczność niekwestionowana przez pozwanego) a zatem żądanie zasądzenia odsetek od dnia (...) r. jest w pełni uzasadnione.

O kosztach procesu orzeczono na mocy art. 100 k.p.c. stosując zasadę rozdzielenia kosztów odpowiednio do wyniku sprawy. W niniejszej sprawie powód poniósł koszty procesu w łącznej wysokości (...) złotych (opłata od pozwu – (...) zł, koszty zastępstwa procesowego – (...) zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa – (...) zł), pozwany zaś w wysokości (...) złotych (koszty zastępstwa procesowego- (...) zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa – (...) zł). Jako że powód przegrał sprawę w 6%, a pozwany odpowiednio przegrał proces w 94%, Sąd dokonał zminusowania kwot i w rezultacie, po zaokrągleniu, zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 917,88 złotych tytułem zwrotu poniesionych przez niego kosztów procesu.

Natomiast o kosztach sądowych Sąd orzekł na podstawie art. 113 ust.1 Ustawy z dnia (...) r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U z 2010 r., Nr 90, poz.549 z późn. zm.) w zw. z art. 100 kpc i nakazał pobrać na rzecz Skarbu Państwa od pozwanego kwotę (...) zł a od powoda kwotę (...) zł tytułem zwrotu wydatków pokrytych tymczasowo przez Skarb Państwa (pkt 4 wyroku).

SSR Agnieszka Pręcerek